

ג'תקעח -> צפור מזהרצ"ת דצ"ר ל"ע"ר צנצי מוקוה שד"ף צחוד מפיפרי רבנו יהיה תיקון לפר"ט -> חק נתן ולא יעבור -> חק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נבחתו ואנחה" שע"י ישיבת תיקון המידות ->

סדר הלמוד ליום כ"ה אדר (מ' לעומר)

סדר לקויפי פוהר"ץ היופני תורה קצה

בצֶר הִרְחַבְתָּ לִי (תהלים ד), הִינּוּ שָׁגִם אֶפְלוֹ בְּהַצָּרָה בְּעֲצָמָהּ, הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מֵרְחִיב לָנוּ, כִּי אִם יִסְתַּפֵּל הָאָדָם עַל חֲסָדֵי ה'. יְרֵאָה, שְׁאֶפְלוֹ בָּעַת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מֵצֵר לוֹ, גַּם בְּהַצָּרָה בְּעֲצָמָהּ, הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ מֵרְחִיב לוֹ, וּמִגְדִּיל חֲסָדוֹ עִמּוֹ, וְזֶה: "בִּצֶר הִרְחַבְתָּ לִי", הִינּוּ אֶפְלוֹ בְּתוֹךְ הַצָּרָה בְּעֲצָמָהּ, נָתַתָּ לִי הִרְחַבְתָּ בְּתוֹכָהּ, מִלָּבֶד מֵה שְׁאֵנֵנו מְצַפִּים שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ יוֹשִׁיעֵנו בְּקִרּוֹב מִפֶּלַע הַצָּרוֹת, וְיֵיטִיב עִמָּנוּ מְאֹד, אִךְ אֶפְלוֹ גַּם בְּהַצָּרָה בְּעֲצָמָהּ מֵרְחִיב לָנוּ:

תורה קצו

וּבְשֹׂאֲתָהּ מִתְפַּלֵּל אֵל תַּעֲשֶׂה תִּפְלֵתְךָ קָבַע אֱלֹהֵי רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים וְכוּ' (אבות פ"ק ב'). כִּי אֲסוּר לְאָדָם לְעַמּוֹד עֲצָמוֹ עַל שׁוֹם דְּבַר, הִינּוּ שְׁאֲסוּר לְהִתְעַקֵּשׁ בְּתִפְלֵתוֹ שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲשֶׂה לוֹ דְּיוֹקָא אֶת בְּקִשְׁתּוֹ, כִּי זֶה הוּא כְּמוֹ לֹקַח דְּבַר בְּחֻזְקָה, בְּגִזְלָה. רַק צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, אִם יִתֵּן הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ יִתֵּן וְאִם לֹא לֹא, כְּמוֹבֵא בְּמָקוֹם אַחֵר (בהתורה ט' תיקונים ס"ב). וְזֶה: 'אַל תַּעֲשֶׂה תִּפְלֵתְךָ קָבַע', מִלְּשׁוֹן גִּזְלָה, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (משלי כ"ב): "וְקָבַע אֶת קַבְעֵיהֶם נִפְשׁ". הִינּוּ שְׂפָל מֵה שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ, הֵן פִּרְנָסָה אוֹ בְּנִים אוֹ שְׂאֵר צָרְכִים, אֲסוּר לְהִתְעַקֵּשׁ וּלְעַמּוֹד עֲצָמוֹ בְּתִפְלֵתוֹ, שֶׁדְּיוֹקָא יַעֲשֶׂה הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת תִּפְלֵתוֹ, כִּי זֶה הוּא תִּפְלֵת קָבַע שֶׁלֹּקַח

הַדְבָר בַּחֲזָקָה בַּגּוֹזְלָהּ, רַק יִתְפַּלֵּל רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים כַּנִּלְ:

תּוֹרָה קצ"ז

דַּע שְׁלֹשׁוֹן הָרַע שֶׁל הָעוֹלָם מְזִיק וּפּוֹגֵם אֶת הָעֲנִיּוֹת שֶׁעַל יְדֵי לְשׁוֹן הָרַע שֶׁהָעוֹלָם מְדַבְּרִים, עַל יְדֵי הַפְּגָם הַזֶּה, אֵי אֶפְשָׁר לְהַצְדִּיקִים לְהִיּוֹת עֲנוּיִם, כִּי פְּגָם לְשׁוֹן הָרַע מַפְרִיד בֵּין עֲנוּהַ לְחֻכְמָה, וְעַל יְדֵי זֶה, נִפְגָּם הָעֲנוּהַ, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת עֲנוּ, וְאֶפְלוּ אִם יִהְיֶה עֲנוּ הוּא בְּלֹא חֻכְמָה, וְזֶה יְדוּעַ שֶׁעֲנוּהַ בְּלֹא חֻכְמָה אֵינָה בְּלוּם, כִּי בּוֹדְאֵי אֵינָן זֶה מַעֲלַת הָעֲנוּהַ, לְהִרְאוֹת עֲצָמוֹ בְּכַפִּיפַת רֹאשׁ בְּדַרְךְ שְׂמֹות בְּאֵלוֹ הוּא עֲנוּ, כִּי זֶה עֲנוּהַ פְּסוּלָהּ, וְעַקֵּר הָעֲנוּהַ בְּשֶׁהִיא בְּחֻכְמָה, וְעַל יְדֵי פְּגָם לְשׁוֹן הָרַע, נַעֲשֶׂה פְּרוּד בֵּין עֲנוּהַ לְחֻכְמָה וְעַל־יְדֵי־זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת עֲנוּ, וְזֶה הִיָּה מַעֲלַת מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁשִּׁבְּחָהּ הַתּוֹרָה אוֹתוֹ, שֶׁהִיָּה כַּלְכָּף גְּדוֹל בְּמַעֲלַת הָעֲנוּהַ, עַד שֶׁאֶפְלוּ לְשׁוֹן הָרַע לֹא הִזִּיק לְעֲנוּתָנוֹתוֹ, וְזֶה שְׁפָתוֹב (בְּמִדְבָר י"ב): "וַתְּדַבֵּר כּוֹ' בְּמוֹשֶׁה" כּוֹ'. נִמְצָא שֶׁהִיָּה פְּגָם לְשׁוֹן הָרַע בְּעוֹלָם, אַחַד־עַל־פִּי־כּוֹ, וְהָאִישׁ מוֹשֶׁה עֲנוּ מְאֹד", כִּי הִיָּה בְּמַעֲלָה גְּדוֹלָה כָּל כָּף בְּעֲנוּהַ, שֶׁאֶפְלוּ פְּגָם לְשׁוֹן הָרַע, לֹא הִזִּיק לוֹ לְעֲנוּהַ שְׁלוֹ:

תּוֹרָה קצ"ח

כִּשְׂאֵחַד צוּעַק לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹמְרִים לוֹ לִפְעַ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׂמוֹת י"ד): "מַה תִּצְעַק אֵלַי דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ":

תּוֹרָה קצ"ט

דַּע שֵׁישׁ הַמִּתְקָה לְהַנְצִל מֵעַנְשׁ שֶׁל אֶלְמֵן, שֶׁלֹּא תְּמֹות אֲשֶׁתוֹ, חָם וְשְׁלוֹם, וְהוּא. עַל יְדֵי שֶׁמְרַגְּשִׁין טַעַם מְתִיקוֹת בְּהַתּוֹרָה,

חֹק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תקפ"ג - חֹק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יְצִי"ל לְעַד לְעַד מִקֻּדְשׁוֹ שֶׁדָּוָה צִוְּהוּ לְבַרְכּוֹ רַבּוֹנוּ יְהוּדָה הַיְיָקוֹן לְפָנֵינוּ -

* חֹק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יְצִי"ל לְעַד לְעַד מִקֻּדְשׁוֹ שֶׁדָּוָה צִוְּהוּ לְבַרְכּוֹ רַבּוֹנוּ יְהוּדָה הַיְיָקוֹן לְפָנֵינוּ *
 * חֹק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יְצִי"ל לְעַד לְעַד מִקֻּדְשׁוֹ שֶׁדָּוָה צִוְּהוּ לְבַרְכּוֹ רַבּוֹנוּ יְהוּדָה הַיְיָקוֹן לְפָנֵינוּ *
 * חֹק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יְצִי"ל לְעַד לְעַד מִקֻּדְשׁוֹ שֶׁדָּוָה צִוְּהוּ לְבַרְכּוֹ רַבּוֹנוּ יְהוּדָה הַיְיָקוֹן לְפָנֵינוּ *

על ידי זה נצולין מזה העניש, לבלי להיות אלמן, חם ושלום, וזה אותיות אלמן ראשי תבות מה נמלצו לחפי אמרתך (תהלים קי"ט): שעל ידי שפמרגישין מתיקות בהתורה נצולין מהעניש הזה, וגם הכתוב מסים: "מדבש לפי", שעל ידי זה המתיקות שפמרגישין בהתורה ממתיקין הדין של מיתת אשתו, חם ושלום, כי דבש בגימטריא אשה פמוכא בפתבים:

תּוֹרַת ד

הטעם שהצדיקים שבזמן הזה הם עשירים, ובזמנים הקודמים היו רבם עניים ואביונים, זה מרמז בפשנה (אבות פ"ק ד'): 'כל המקים את התורה מעני סופו לקימה מעשר', והצדיקים שבזמן הזה הם הם הצדיקים שהיו בזמנים הקודמים בסוד הגלגול, וכבר קימו התורה מעני, על כן זוכים עתה לקימה מעשר:

תּוֹרַת ר

מרמז בתרגום (איכה ב'): שבפסח צועקין בהתפלה פמוכא על פסוק: "קול נתנו בבית ה' פיוס מועד", 'פקל עמא דמצלין בחגא דפסחא', עין שם בתרגום: (משלי י): צדקה תציל ממות ראשי תבות מצת:

סגלה לחלי נופל רחמנא לצלן. לפי צדקה, פיור נתן לאביונים (תהלים קי"ב): ראשי תבות נפ"ל.

תּוֹרַת רב

כל מי ששכלו קטן ביותר, צריך לחלק לו כבוד ביותר, כי כל מה ששכלו יותר קטן, הוא יותר חפץ בכבוד, וכמו שאנו

רואים בחוש, שהנשים מקפידין מאד על כבודם, ורוצים מאד את הכבוד, וזה מחמת, שהנשים דעתן קלה וקטנה מאד:

התורה רג

מספורי דברים של הנשים יכולים לידע מעמד השכינה איך היא אוהבת בעת, וזה שכתוב אצל מרדכי (אסתר ב): "שהיה מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר", ואסתר היא השכינה, כי מרדכי היה משיג זאת, לידע שלום השכינה מחצר בית הנשים עלידי ספורי דבריהם:

התורה רד

מעלת הצדקה ידוע, בפרט בשנותנין לתלמיד-חכם פמוכא שהמעות שנותנין לתלמיד-חכם הוא בחינת תמכי אוריתא, אבל באמת זה המעות שנותנין לתלמיד חכם הוא בחינת תורה ממש, ואין עברה יכול לכבות זה המעות שנותנין לתלמיד-חכם, כי אין עברה מכבה תורה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (מוט"ה כא). וזה המעות הוא בחינת תורה ממש כנ"ל, וזה מעות ראשית-תבות ואין עבירה מכבה תורה: ועוד יש בענין זה דברים הרבה, כי בעת שגלה זאת ספר איזה מעשה בענין זה, אף לא זכינו לכתב כי אם דברים אלה:

סדר קצור לקוטי פוזנרין היזמי ו - בצר הרחבת לי -

קצה

א צריך שתדע שבכל הצרות והיסורין שבעולם יש בהם איזה הרחבה, מלבד מה שצריך לצפות שבחסדו יתברך יושיע ויבטל

אלמן שלא תמות אשתו חם ושלום:

תורה ר

א הצדיקים שבוזמן הזה הם הם הצדיקים שהיו בזמנים הקודמים בסוד הגלגול וכבר קימו התורה מעני על פן זוכים עתה לקימה מעשר:

צדקה תציל ממות – רא

א מרמוז בתרגום (איכה ב' ט) בפסוק: "קול נתנו בבית ה' ביום מועד" שפפסח צועקים בתפלה:

ב צדקה תציל ממות ראשי תבות מצ"ת: (נראה מזה שצדקה מסגל להנצל בפסח מאסור חמוץ שהוא סטרא דמותא ולזכות לקדשת אכילת מצה בשלימות, ומזה מוכן קצת מה שנתפסד מקדמונים ומדברי רבותינו זכרונם לברכה לתת מעות חטים לעניים קדם פסח):

ג סגלה לחלי נופל רחמנא לצלן לפיזר צדקה, פיזר נתן לאביונים (תהלים קי"ב ט) ראשי תבות נפ"ל:

תורה רב

א כל מי ששכלו קטן ביותר צריך לחלק לו כבוד ביותר על פן צריך האדם להגדיל דעתו בדי שלא ירצה בכבוד ויהיה בורח מן הכבוד:

תורה רג

א מרדכי היה מתחלף לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר שהיא השכינה פידוע, כי מרדכי היה משיג זאת לידיע שלום השכינה על ידי ספורי דבריהם:

תורה רד

א הפעות שנותנין לתלמיד חכם הוא בחינת תורה ממש, ואין

לדורי דורות ברוך הוא ומברך שמו תמיד לעולם ועד:

ל קדם ראש השנה נתן לאנשי שלומנו להעתיק פמה נירות
מפתיבת ידו הקדושה שהיה פתוב פהם הדברים של האלף בית
השני, ואצלו זכרונו לברכה לא היו הדברים פתובים בסדר
האלף בית, רק כל דבר שהשיג במקום שהשיגו פתבו זה אצל
זה אף צוה עלינו לסדרם עלפי אלף בית ואלו הפתכים לא מסר
בתחלה לידי פדרפו תמיד כי לא הייתי באותו היום אצלו ונתנם
לאנשים אחרים מאנשי שלומנו ואני קבלתי מהם ואחר איזה
זמן הוסיף ונתן לי עוד פתכים מפתיבת ידו הקדושה השיכים
להאלף בית השני, והעתקתים גם כן וסדרתים על סדר האלף
בית וצרפתים יחד ושפח מאד את האלף בית השני ואמר שכל
דבר ודבר מהם הם השגות גבוהות מאד מאד ומעט מבאר מזה
במקום אחר (חיי מוהר"ן תקפ"ד):

סדר לקויני עצות היופני ומקוה

א טבילת מקוה מושיע מכל הצרות, חם ושלום, ומטהר מכל
הטמאות ומכל החטאים, כי מקוה מושיע דעת וחסד עליון מאד
(לקוי"מ סי' נו).

ב על-ידי טבילת מקוה הפרנסה בנקל, ונתבטל המחלקת והפעם,
וזוכה לשלום ולרחמנות ולדעת גדול, וזוכה לרפואה ולחיים
ואריכות ימים, ולעורר בני אדם להשם יתברך (שם).

ג מקוה אינה מזקת כלל. והדאקטור שאומר שמקוה מזקת, אינו
דאקטור כלל, כי בשאין הפנים קרים ביותר, אזי אדרבא טבילת
המקוה טובה מאד לבריאות הגוף, כי נפתחין נקבי היזעה על-ידי
זה, פיודע להדאקטורים שבקיאים (שם סי' קכג; ועיין טלטול ונסיעות

חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג' תקפו - שְׁמִירַת הַיְיָ לְעַלְמֵי עוֹלָם בְּמִקְוֵה שְׂדֵהוּ לְאַחַד מִסִּפְרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה הַתִּיקוֹן לְפָנֵינוּ -
 חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הַיּוֹצֵאת "נִבְחָתִי וְאֵנֻחָה" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּיּוֹדוֹת -

לדרכים, אות ה, מענין מקוה).

מועדי ה' שבת

וְבו שַׁבַּת וְרֵאש־הַחֹדֶשׁ וְכָל הַיָּמִים טוֹבִים וְכָל סֵדֶר הַזְּמַנִּים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה

א רְחִיצַת חֲמִין בְּעֶרְב־שַׁבַּת הוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית. וְכֵן קְרִיאַת הַפָּרָשָׁה שָׁנִים מְקַרְא וְאַחַד תַּרְגוּם הוּא גַם־כֵּן בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית (לקו"מ סי' יט).

ב עַל־יְדֵי שְׁמִירַת שַׁבַּת זוֹכִין לְאַמוּנָה. וְכָל הַצְּדָקָה שְׁעוֹשִׂין אֵין לָהּ שְׁלֵמוֹת אֹר, כִּי אִם עַל־יְדֵי שַׁבַּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַמוּנָה. וְכָל הַבְּרָכוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת הַנִּמְשָׁכִין עַל־יְדֵי צְדָקָה אֵין לָהֶם שְׁלֵמוֹת, כִּי אִם עַל־יְדֵי שַׁבַּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַמוּנָה, שֶׁהוּא מְקוֹר הַבְּרָכוֹת. וְהוּא בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת כָּל הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלָם, שֶׁכָּל־הֵם חֲסָרִים וְאֵין לָהֶם שְׁלֵמוֹת, כִּי אִם עַל־יְדֵי שַׁבַּת־קָדֵשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַמוּנָה. וְכֵן הַדַּעַת וְהַתּוֹרָה, כָּל שְׁלֵמוֹתָם הוּא רַק עַל־יְדֵי שַׁבַּת, אַמוּנָה (שם סי' לא).

ג עַקֵּר קְדֻשַׁת שַׁבַּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַמוּנָה, מִמְּשִׁיכֵין עַל־יְדֵי שְׁמִירַת הַבְּרִית. עַל־כֵּן נוֹסְעִים לְצַדִּיקִים עַל שַׁבַּת, כִּי עַקֵּר קְדֻשַׁת הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים הוּא שְׁמִירַת הַבְּרִית בְּשְׁלֵמוֹת בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, עַל־כֵּן נוֹסְעִים אֵלֵיהֶם עַל שַׁבַּת, כִּדֵּי לְקַבֵּל קְדֻשַׁת שַׁבַּת, אַמוּנָה, שֶׁהוּא שְׁלֵמוֹת הַכֹּל בְּנ"ל (שם).

ד צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת שַׁבַּת לְקַדֵּשׁ יְמֵי הַחֵל. וְלִפִּי הַקְּדֻשָּׁה שְׁמִקְדֵּשׁ יְמֵי הַחֵל בִּין נְדָחָה וְהַמַּת הַנְּחָשׁ, קֵץ כָּל בְּשָׂר, רֵיחַ סַעֲרָה וְעַל־יְדֵי־זֶה עוֹלָה הַדְּבֹר (שם סי' לח).

סֵדֶר סִפְרֵי הַשְּׁמִירָה הַיְיָ וְהַתָּם הָיָה רֵץ וְבָא בְּכָל פַּעַם

אל החכם בשמחה, ומצאו, שהוא מצר ומלא יסורים ושאלו: הלא חכם ועשיר כמותך, על מה יש לך יסורים תמיד? הלא אני מלא שמחה תמיד והיה בעיני החכם לשחוק, ונדמה בעיניו למשגע ואמר לו התם: הלא סתם בני-אדם, שמתלוצצים ממוני, הם שומים, כי אם המה חכמים ממוני, הלא אדרבה, הם שומים כנ"ל, מכל שפן חכם כמותך, ומה תהיה אם אתה חכם ממוני? ענה התם ואמר להחכם: מי יתן, שתבוא אתה על מדרגה שלי! השיב החכם ואמר: זה אפשר להיות, שאני אבוא על שלך, שינמל ממוני השכל, חם ושלום, או אהיה חולה, חם ושלום, ואהיה נעשה משגע, כי הלא מה אתה? איש משגע! אבל שאתה תבוא על שלי, זה אי אפשר בשום אופן, שתהיה אתה חכם ממוני השיב התם: אצל השם יתברך הכל אפשר, ויכול להיות כהרף עין, שאני אבוא על שלך ושחך החכם ממונו מאד ואלו השני בנים היו נקראים בפי העולם, זה בכנוי חכם, וזה בכנוי תם אף-על-פי שיש כמה חכמים ותמים בעולם, אף-על-פי-כן כאן היה נבר הדבר ביותר, כי שניהם מקום אחד ולמדו ביחד, וזה נעשה חכם מפלג מאד, וזה היה תם גדול מאד ובהסקאסקי [ספר מרשם התושבים], שישם בותבין כל אחד עם כנוי פאמעליא שלו, היו בותבין על זה כנוי חכם ועל זה כנוי תם פעם אחד בא המלך על הסקאסקי, ומצא, שהיו בותבין שם אלו השני בנים, זה בשם חכם, וזה בשם תם, והיה בעיניו לפלא, שאלו השנים מכנים בשם חכם ותם, ונתאזה המלך לראותם וחשב המלך: אם אשלה אחריהם פתאם, שיבואו לפנייתפחדו מאד, והחכם יסתתמו מענותיו לגמרי, והתם גם-כן אפשר ישתגע מחמת פחד ונתישב המלך לשלח חכם אחד אל החכם, ותם אל התם; רק איך מוצאין

✠
✠
חֹק נְתָן וְלֹא יַעֲבֹר
✠
✠

ג'תקפח - צ"ל: פנייה רצונית ל"על" מצד מצד שדה צהר מצד צד רבני יהיה תיקון רצ"ל -
 ח"ק נתן ולא יעבור יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנחה" שע"י ישיבת תיקון המידות -

בְּעִיר מְלוּכָה תָּם, בִּי בְּעִיר מְלוּכָה עַל־פִּירֵב הֵם חֲכָמִים, רַק
 שְׁחֻמְמָנָה עַל הָאוֹצְרוֹת הוּא תָּם דְּוָקָא, בִּי הֶחֱכַם אֵינָם רוֹצִים
 לַעֲשׂוֹת מְמָנָה עַל הָאוֹצְרוֹת פֶּן עַל יְדֵי חֲכָמָתוֹ וְשִׁכְלוֹ יוּכַל לְבַבְּזוֹ
 הָאוֹצְרוֹת, עַל פֶּן עוֹשִׂין מְמָנָה עַל הָאוֹצְרוֹת תָּם דְּוָקָא.

סדר שְׁלֵחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי וְ (ב) וקורים הלל בדילוג בין יחיד
 בין צבור ויש אומרים שהצבור מברכין עליו בתחלה לקרוא את
 ההלל (ואם בירך לגמור א"צ לחזור) (מרדכי פרק במה מדליקין ושבולי לקט) ולבסוף
 יהללוך והיחיד אין מברך עליו ויש אומרים שאף הצבור אין
 מברכין עליו לא בתחלה ולא בסוף וזה דעת הרמב"ם וכן נוהגין
 בכל מלכות א"י וסביבותיה: הגה ויש אומרים דגם יחיד מברך עליו (טור
 בשם הרא"ש ור"ת) וכן נוהגין במדינות אלו ומכל מקום יזהר אדם לקרות
 בצבור כדי לברך עליו עם הצבור ויש אומרים דכשיחיד קורא אומר לשנים
 שיאמרו עמו ראשי פרקים דאז הוי כרבים (מרדכי פ' במה מדליקין ואגור בשם
 שוהר טוב) ונהגו כן בהודו ולא באנא: (ג) בענין הפסוקים שכופלין בו
 וכן בפסוקים שש"צ אומר והקהל עונים אחריו כל מקום כפי
 מנהגו: (ד) לענין הפסקה אפילו באמצע שואל בשלום אדם שהוא
 צריך לנהוג בו כבוד ומשיב שלום לכל אדם אבל בענין אחר לא
 יפסיק: הגה ודוקא בר"ח ופסח בימים שאין גומרים הלל אבל כשגומרים
 אותו לענין הפסקה דינו כמו בק"ש ועיין לעיל סימן תפ"ח ס"א: (ה) אם
 הפסיק בו ושהה אפילו שהה כדי לגמור כולו אינו צריך לחזור
 לראש: (ו) הקורא הלל למפרע לא יצא (טעה יחזור למקום שטעה בו) (רבינו
 ירוחם): (ז) מצות קריאת הלל מעומד:

סימן תכג (ח) אומר קדיש תתקבל וכו' ומוציאין ס"ת וקורים
 בו ד' אין פוחתין מהם ואין מוסיפין עליהם ואין
 מפטירין בנביא: (ט) וקורא הכהן ג' פסוקים שהם וידבר צו

ואמרת ולוי חוזר וקורא ואמרת וקורא את הכבש אחד ועשירית האיפה וישראל קורא עולת תמיד עד ובראשי חדשיכם ורביעי קורא ובראשי חדשיכם עד סוף: (ג) אומר קדיש ואשרי ובא לציון ואין אומרים יענך ה' ביום צרה ומחזיר ספר תורה למקומו ועומדים להתפלל תפלת מוסף ומחזיר ש"צ התפלה ואומר כתר וכשמגיע למלא כל הארץ כבודו אומר לעומתם משבחים כמו בקדושת שחרית ואחר שסיים חזרת התפלה אומר קדיש ואומר מזמור ברכי נפשי את ה': (ד) נוהגים לחלוץ תפילין כשרוצים להתפלל מוסף:

סימן תכד (א) מזכירין יעלה ויבא בברכת המזון ואם לא אמר אין מחזירין אותו ואם נזכר קודם שהתחיל הטוב והמטיב אומר ברוך שנתן ראשי חודשים לעמו ישראל לזכרון. הגה ועיין לעיל סימן קפ"ח סעיף ז':

סימן תכה (א) ראש חודש שחל להיות בשבת ערבית שחרית ומנחה מתפלל שבע ואומר יעלה ויבא בעבודה ואינו מזכיר של שבת ביעלה ויבא ומוציאים שני ספרים וקורין בראשון שבעה בסדר היום ובשני קורא מפטיר וביום השבת ובראשי חדשיכם עד סוף הפרשה ומפטירין השמים כסאי (ואם מזכיר של ראש חודש עיין לעיל סימן רפ"ד ס"ב) חוץ מראש חודש אלול שחל להיות בשבת שמפטירין עניה סוערה: הגה ויש אומרים השמים כסאי (טור ומרדכי פרק בני העיר ומנהגים) וכן נוהגים במדינות אלו אבל ראש חדש אב שחל להיות בשבת מפטירין שמעו (אבודרהם ומרדכי פרק בני העיר ומנהגים) ויש אומרים השמים כסאי וכן עיקר במקום שאין מנהג (ת"ה סימן י"ט ומנהגי מהרא"ק) ואם אירע ר"ח בד' פרשיות מפטירין בשל פרשה (מנהגים) ועיין לקמן סימן תרפ"ה: (ב) ראש חדש שחל להיות באחד בשבת

✧
✧
חֹק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר
✧
✧

ג'תקנ"ג - מנהגים רבים שיש להם מקורם ביהדות, אך הם לא נובעים מהתורה עצמה. חוק נתן ולא יעבור - לאור ע"י הוצאת "נבחרת ואנחה" ע"י ישיבת תיקון המידות ✧

מפטירין בשבת שלפניו ויאמר לו יהונתן מחר חדש (ואין דוחין עניה סוערה ולא שמעו משום מחר חדש) (מנהגים) ואם ראש חדש שני ימים שבת ויום ראשון מפטירין השמים כסאי ונוהגים לומר אחר כך פסוק ראשון ופסוק אחרון מהפטרת ויאמר לו יהונתן לזכר שמחר גם כן הוא ראש חודש: הגה ויש אומרים שאין להפסיק מנביא לנביא אומרים ואין אומרים רק הפטרת ר"ח (ת"ח סימן ב' ופסקיו סימן צ"ד) וכן נוהגין אבל אם הפטרה באותו נביא עושין כן וכן אם היה חתונה בר"ח או בשאר שבתות שאין דוחין ההפטרה:

סדר לקריאת התורה והפסוקים תתשמב: מלא רחמים שמחת ישראל, תן שמחה בלבי בפרט בימים טובים הקדושים והנוראים מאד נגילה ונשמחה בך ורחם עלי ומחול לי וסלח לי וכפר לי על כל הפגמים שפגמתי בשמחת יום טוב מעודי עד היום הזה ותהיה בעזרי ותושיעני לתקן הכל בשלמות, שאזכה לברך ולהעלות כל השמחות הנפולות למקומן ולשרשן אל מקום אשר היה שם אהלם בתחלה ותרגילני ברחמיך בכל דרכי השמחה באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד, בפרט בשבתות וימים טובים נגילה ונשמחה בישועתך "אשמחה ואעלצה בך אזכרה שמך עליון שפח נפש עבדך כי אליה יהוה יאהדונלי נפשי אשא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעימות בימינך נצח תשמיעני ששון ושמחה, תגלנה עצמות דבית" שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והנחילנו יהוה יאהדונלי אלהינו בשמחה ובששון מועדי קדשך, ושמחו בך ישראל מקדשי שמך, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונלי צורי

וגואלי" אמן ואמן:

תפלה קמח תתשמג: ומיוסד ע"פ תורה רל"ט} רבוננו של עולם
 רחם עלי והצילני מריב ומחלקת כי אתה יודע את
 לבבי שבאמת איני חפץ בשום מחלקת כלל כי מי אנכי שיהיה לי
 מחלקת עם שום אדם בעולם כי כלם טובים מפני בלי שעור אף
 אתה יודע עצם המחלקת שנתרבה בעולם עד אשר אפלו מי
 שחפץ בשלום באמת הם חולקים עליו כמו שכתוב: "אני שלום
 וכי אדבר, הפה למלחמה" ואתה יודע מה שגורם המחלקת
 בעונותינו הרבים, כי גם בלא זה קשה מאד להוציא הדבור של
 התפלה, ונוסף לזה בפה מעבב המחלקת את הדבורים של
 התפלה ועתה מה נעשה אבינו שבשמים, איך לוקחין הדבור
 להתפלל לפניך, מאחר שנתרבה המחלקת כל כך בעולם כי כל
 העולם מלא מחלקת, "וליוצא ולבא אין שלום", רחם עלי מלא
 רחמים, הורני ולמדני איך להתנהג עם כל העולם באפן שלא
 יהיה שום מחלקת רק שלום ואמת (אמתי):

תתשמד: רבוננו של עולם אדון השלום מלך שהשלום שלו, עשה
 את אשר תעשה ברחמיך הרבים ובנפלאותיך הנוראות, באפן
 שתבטל כל מיני מחלקת מן העולם, ותמשיך שלום גדול ונפלא
 בעולם, באפן שייצא הדבור מהגלות, ותפתח את פינו תמיד,
 ונזכה לדבר דבורים טובים קדושים הרבה לפניך בתורה ותפלה
 יומם ולילה "אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך ומלא פי
 תהלתך, כל היום תפארתך תהלתי יהוה יאהדונו" וידבר פי, ויברך
 כל בשר שם קדשו לעולם ועד" רחם עלי למען שמך, וזכני מעתה
 לשמור את הדבור והשיחה שלא אדבר שום דבור ושום שיחה
 שאינה כרצונך חם ושלום כי אתה "יוצר הרים וברא רוח ומגיד

חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
 חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

לְאָדָם מִהַיְחָיוּ וְאֶפְלוּ שִׁיחָה קָלָה שְׁבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ אַתָּה מוֹגִיד
 לְאָדָם בְּשַׁעַת הַדִּין אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַדִּין אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַתּוֹכַחָה רַחֵם
 עָלַי מֵעַתָּה לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְשִׁמְרֵנִי וְהַצִּילֵנִי מִשִּׁיחָה וְדָבוּר שְׂאִינָה
 בְּרָצוֹנְךָ, וּסְלַח וּמַחַל וּכְפַר לִי עַל כָּל הַפְּגָמִים שִׁפְגַמְתִּי בְּהַדְּבֹר
 וְהַשִּׁיחָה מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַנְּהַ, וּתְמַלֵּא כָּל הַשְּׂמוֹת שִׁפְגַמְתִּי בְּשִׂמְךָ
 הַגָּדוֹל "שֵׁיתָה יְהוָה יֵאֱהֳדוּנְהִי שְׂמֹרָה לְפִי, נִצָּרָה עַל דֵּל שִׁפְתַי"
 וְהִיָּה עִם פִּי בְּשַׁעַת הַטִּיפִי וְעִם יָדַי בְּעַת מַעֲבְדֵי "שְׂמֹרָה נַפְשִׁי
 וְהַצִּילֵנִי, אֵל אִבּוֹשׁ כִּי חָסִיתִי בְךָ" וְעֲזֹרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֻזְכָּה לְקָיִם
 מִצְּוֹת (עֲשֵׂה) שֶׁל "וְאַתְּבָתָּ לְרַעַךְ כְּמוֹךָ" בְּאִמּוֹת בְּכָל לִבְבִי וּנְפִשִׁי
 וּמַאֲדִי, שְׂאֻזְכָּה לְאַהוּב אֶת כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּנַפְשִׁי וּמַאֲדִי בְּכָל
 לִבְבִי בְּאִמּוֹת וּבְכֹפֶרֶט בְּכָל יוֹם וְיוֹם קֶדֶם הַתִּפְלָה תִּזְכְּנִי לְקַבֵּל עָלַי
 מִצְּוֹת עֲשֵׂה זֹאת בְּאִמּוֹת בְּשִׂלְמוֹת בְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּאַפְּךָ שְׂאֻזְכָּה עַל
 יָדֶי זֶה לְדָבוּר דְּבֻרֵי הַתִּפְלָה לְפָנֶיךָ בְּשִׂלְמוֹת בְּכוּנָה גְּדוּלָה בְּאִמּוֹת
 וְתַהֲיֵה תִפְלָתִי לְנַחַת וּלְרָצוֹן לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ, וְתַעֲלֶה וְתַנְשְׂא
 לַהֲיוֹת כַּתֵּר לְרֹאשֶׁךָ וַיְקַיֵּם מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכָתוּב: "שִׂאָלוּ שְׁלוֹם
 יִרוּשָׁלָיִם וְשִׁלְיָו אוֹתְהֶבְיָךְ יְהִי שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹהַ בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ לְמַעַן
 אֲחִי וְרַעִי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ לְמַעַן בֵּית יְהוָה יֵאֱהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ
 אֲבִקְשֶׁה טוֹב לְךָ שְׁלוֹם רַב לְאוֹתְבֵי תוֹרְתְךָ וְאִין לָמוּ מְכֻשׁוֹל וְכָל
 בְּנֵיךָ לְמוּדֵי יְהוָה יֵאֱהֳדוּנְהִי וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ וְרֵאֶה בְּנֵיִם לְבְנֵיךָ שְׁלוֹם
 עַל יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהֳדוּנְהִי עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יֵאֱהֳדוּנְהִי יְבָרֵךְ אֶת
 עַמּוֹ בְּשִׁלְוֹם" עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
 יִשְׂרָאֵל וְאַמְרוּ אִמֵּנוּ:

תְּפִלָּה קִמְצ תְּשֻׂמָּה: {מִיּוֹסֵד ע"פ תּוֹרָה רִמ"ז} יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
 יְהוָה יֵאֱהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂתֵרַחֵם
 עָלֵינוּ וְתִזְכְּנוּ וְתִשְׁלַח וְתָבִיא לָנוּ מְהֵרָה אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ וְיִתְקַן כָּל

וְיִקַּח נֶתֶן וְלֹא יַעֲבֹר

הָעוֹלָם הַזֶּה עִם כָּל הָעוֹלָמוֹת מֵרֵאשִׁית וְעַד סוֹף שֶׁתְּלוּיִים בְּכֶם בְּזֶה הָעוֹלָם הַמַּעֲשֶׂה רַחֵם עָלָיו וְעַלֵּנוּ וּתְבַיְאֵהוּ מִהָרָה לְשָׁלוֹם, וְיִתְקַן הַכֹּל בְּתַקוּן נִפְלָא וְנוֹרָא, וְיֵאִיר לָנוּ הַדַּעַת הָאֱמִתִּי וְיִפְתַּח עֵינֵינוּ וְלִבֵּנוּ בְּתוֹרַתְךָ וְנִזְכֶּה עַל יְדוֹ לְהִבִּין כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה עַל בְּרִין וְאַמְתָּתָן, וְלֹא יִשָּׂאֵר לָנוּ שׁוּם סִפְק וְאִיבְעִיָּא בְּשׁוּם דִּין וּבְשׁוּם דְּרָף מְדִינֵי וְדַרְכֵי הַתּוֹרָה, רַק תִּבְלֵ יְהִיָּה בְּרוּר לָנוּ כְּשִׁמּוּלָה וְאַפְלוּ כָּל הָאִיבְעִיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת שֶׁנִּשְׂאָרוּ בְּתִיקוֹ וְסִפְק אֲצֵל גְּדוּלֵי הַצַּדִּיקִים הָרֵאשׁוֹנִים, כְּכֶם יִפְשֹׁט וְיִכָּרֵר וְיִוְדִיעַ לָנוּ, וְיִתְקַן אֶת הַתִּיקוֹ שְׁכּוֹלֵל כָּל הַסְּפָקוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, הֵן הַסְּפָקוֹת בְּכֻלָּל שְׂיִישׁ לְגְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל דִּינֵי וְדַרְכֵי הַתּוֹרָה, הֵן הַסְּפָקוֹת וְחֻלְקוֹת הָעֲצָה בְּפִרְטִיּוֹת שְׂיִישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִתְּגֻדוֹל שֶׁבְּגְדוּלִים עַד הַקָּטָן שֶׁבְּקִטְנִים כִּי יֵשׁ רַבִּים שֶׁחֲפָצִים וּמְשֻׁתָּקִים וּמְתַנַּעְנָעִים מְאֹד לְשׁוֹב אֱלֵיָּהּ, אֲדָּ דַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה וְהַתּוֹרָה נִסְתָּרָה מֵהֶם, וְלָבֶם חֲלוּק בְּסִפְקוֹת וְחֻלְקוֹת הָעֲצָה הַרְבֵּה, בְּפִרְט כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, אֲשֶׁר אֶתְּהָ יְדַעְתָּ כָּל מַה שֶׁעָבַר עָלַי עַל יְדֵי עֵצֶם רַבּוּי הַסְּפָקוֹת וְחֻלְקוֹת הָעֲצָה שְׂיִישׁ לִי בְּרַב הַדְּבָרִים וְגַם עֲתָה רַבּוּי הַסְּפָקוֹת וְחֻלְקוֹת הָעֲצָה בְּלִבִּי בְּכַמָּה דְּבָרִים בְּכַמָּה וּכְכַמָּה אֲפָנִים וְדַעְתִּי מְבֻלְבֵּל עַל יְדֵי זֶה מְאֹד עַד אֲשֶׁר "כְּשֵׁל בַּח הַסֶּבֶל":